

ham, saa at der vel ikke er mange Præster i Folketirken, idetmindste udenfor Kjøbenhavn, om hvem et saa stort Antal af Sognebaandslødere have sluttet sig. Det er derfor naturligt, at der maa være et stærkt Kjærlighedsbaand tilstebe, et Kjærlighedsbaand, der ikke kan briste, fordi Pastor Birkebal har faaet sin Afsted, hvad der ikke er foranlediget ved nogen Embedsforseelse, eller ved nogen Handling, som er vanærende eller fordømmelig. At dette Kjærlighedsbaand fra Menighedens Side maa bestaae, derom vidne de Deputationer og Andragender, der ere sendte fra den for at ansøge om at beholde Pastor Birkebal. Hidtil ere disse Andragender, saavidt mig bekjendt, blevene afflaaede, men derfor kan jeg dog ikke troe, at Menigheden vil gaae fra Birkebal; jeg kan ikke troe Andet, end at den vil holde fast paa ham, og vi maae vel erindre, at enhver kirkelig Handling, som han foretager, har lige fuld kirkelig Gyldighed, om han ogsaa er bleven afflediget som Præst ved Njesholme Kirke, men den fattes derimod borgerlig Gyldighed; den Daab, han foretager, er kirkelig, men ikke borgerlig gyldig, og den Vielse, som han foretager, har heller ikke borgerlig Gyldighed; Staten vil ikke anerkjende dem, som han har viet, for rette Egtefolk at være, og den vil ikke anerkjende deres Børn som fødte i Egteffab. Naar Pastor Birkebal ikke bliver gjenindsat i sit Embede, er der to Veie, man kan gaae; man kan vedtage dette Forslag og derved gjøre hans kirkelige Handlinger borgerlig gyldige, men man kan ogsaa gaae en anden Veie, man kan give en Lov for dem, som udtræde af Folketirken; men det er en Veie, som jeg fravaader. Det har for det Første store Vanstikigheder at give en Lov for dem, som udtræde, naar de dog ere troesædige med Folketirkens Medlemmer; men desuden skal man vel vogte sig for at fremme Udtrædelsen; jeg har levet mellem Folk, hvor der har været stor Bevægelse angaaende Udtrædelse, og hvor det har ligget Folk meget paa Sinde, om de burde blive i Statskirken eller ikke. Jeg har seet Tilfælde, hvor Udtrædelse har fundet Sted, og jeg har seet, at Folk ere komne paa Afveie; jeg vil derfor bestandig stræbe at gjøre, hvad jeg kan for at standse

Udtrædelse, og jeg troer, at det eneste Middel derimod er at give Frihed indenfor Folketirkens Grænser. Derfor anbefaler jeg dette Forslag til det høie Thing; jeg troer, at det vil kunne virke godt, ikke alene for Diebliffet paa det Sted, hvor der er saa stor Trang dertil, men ogsaa i Fremtiden.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg havde ikke tænkt saa tidligt at tage Ordet, men den Udtalelse, vi have hørt af det ærede Medlem, der nu satte sig, foranlediger mig til allerede nu at udtale mig. Det høie Thing vil vist finde det urigtigt af mig, om jeg indlød mig paa at svare paa de Betragtninger, som det ærede Medlem anstillede med Hensyn til Pastor Birkebals Afstedigelse. Jeg skal dog bemærke, at, forsaavidt han har hørt omtale, at et Andragende fra Sogneboerne og Sognebaandsløserne i Njesholme Sogn er blevet afflaaet, da forholdet dette sig rigtigt. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at forsaavidt det ene Andragende fra Sognebaandsløserne gif ud paa at danne en Frimenighed indenfor den danske Folketirkens eget Omraade, da vilde dette være ligesom i Strid med den bestaaende Lovgivning, og at det derfor er blevet afflaaet. Jeg antager, at den ærede Taler vil være tilbøjelig til at erkjende, at Regjeringen i dette Punkt ikke har kunnet handle anderledes. Saalænge vi have en bestaaende Lovgivning, maae vi rette os derefter, selv om Enkelte maatte kunne ønske Undtagelse derved. Iøvrigt maa jeg tilstaae, at jeg ikke finder det klogt, at den ærede Taler saa stærkt pointerede, at den nuværende Lov var en Leilighedslov. Hvis der er Noget, der strax skalde gjøre mig utilbøjelig til at gaae ind paa den foreliggende Sag, da er det denne Egenffab. Jeg troer at kunne forudsætte som Noget, der vil indrømmes af Alle, at en saadan Leilighedslov sjældent har kunnet være Gjenstand for den alfidige Drøftelse, som man maa ønske ethvert Lovforslag, inden det forelægges Rigsdagen. — Iøvrigt maa jeg med Hensyn til Lovforslaget og med Hensyn til den Motivering, den ærede Taler gav os, tillade mig at nedlægge en Indsigelse mod Rigtigheden af hans Udtalelse, at Loven af